

THE ALCHEMIST
"1st Infantry"
ALC/Playground

I vanliga fall brukar det vara negativt att hamna i dåligt sällskap, men det gäller inte Al Maman. Efter att han flyttat från Los Angeles till New York och börjat hänga med hårdingarna i Mobb Deep, The Lox och G-Unit i stället för snällingarna Dilated Peoples och DJ Muggs har hans karriär fått en rejäl skjuts framåt. Samtidigt har hans produktioner blivit mörkare och tyngre.

Till skillnad från de flesta andra producent-samlingar känns *1st Infantry* verkligen som Alchemists egen tack vare snygga mellanspår om "our boy Al - everybody's pal". Plattan inleds fint med en mix av några av hans bästa beats som Prodigys *Keep It Thoro* och Dilated Peoples *Worst Comes to Worst*, även om Big Puns *Mamma* borde fått vara med. Tråkigt nog är det alldeles för tunnsätt med sådana svängiga samplingsbaserade produktioner på *1st Infantry*. Istället lämnas en hel del utrymme för daterade Swizz Beatz-syntar och stela trummor.

Av rapparna går många på slentrian även om M.O.P. så klart lyfter sin *Stop the Show*. Annat man blir glad av är *Where Can We Go* med Devin the Dude tack vare snyggt blås och cool släpig refräng och souliga *Tick Tock* med Nas och Prodigy som är polare igen. Sedan är det kul på avslutande *Different Worlds* där Alchemist från den vita medelklassen och Twin Gambino från Infamous Mobb rappar om sina olika uppväxter. Al började faktiskt sin karriär som rappare i Whoofiganz i början på nittiotalet, men han bör nog inte försöka göra en Kanye West.

Daniel Severinsson

DEVENDRA BANHART
"Niño Rojo"
XL/Playground

Skulle Tim Burton någonsin vilja ha ett singer/songwriter-soundtrack är Devendra Banhart killen för jobbet. Hans spöklikt vibrerande röst, ensamma gitarr och det obehagliga bakgrundsbuset producerar ett sorgset obehag som maler i min mage - känslan av att något snart kommer att gå väldigt snett.

Även om han lättar upp stämningen med låtar i dur och bjuder in fler musiker i leken förser Banharts stämma låtarna med hans säregna melankoli. Det är just det där kusliga som gör honom säregen och intressant.

Mikael Barani

BEVIS FROND
"Hit Squad"
Woronzow

Lita inte på musiker och skivsamlare ni träffar som säger att de inte gillar Bevis Frond - det går liksom inte. Det är som att säga att man inte gillar musik. Har tappat räkningen på Bevis Fronds skivor men det är över 20 och *Hit Squad* är den bästa på flera år. Och det säger inte så lite. Den spänner över alla Bevis territorier och är som ett koncentrat av alla trollformler. Från det lugna akustiska till det tyngre rockiga via psykedelien och den ringande poppen. Lätt till ett nervigt och drivet band med Salomans glimrande gitarrer som dominerar och ni har *Hit Squad*.

Den drygt nio minuter långa *Through the Hedge* är ett lyckorus med tapeloorar, voxorgel, långa solon och den hallucinatoriskt återkommande gitarrslangen. En helt unik låt. Unik efter-som popmusik av den här kalibern egentligen inte finns. Samma sak med den avslutande *Fast Fall the Eventide* som är den enda låt som är hemmainspelad på gammalt hederligt Bevis Frond-vis. Bedövande vackert med en svävande stämning som förstärks av taktmaskinen och ekot högt uppvridet. Nick Saloman själv säger

att han försökte få till en William Blake-känsla i låten. Den dramatiskt poppiga *Your Little Point* är påträngande pulserande. Samtidigt är låtar som *Dragons* eller *Doing Nothing* helt enkelt den bästa jävla rock'n'roll i hela världen.

18 låtar som bara bevisar det jag tidigare visste. Saloman är störst. För er som ännu inte upptäckt Bevis Frond kan jag bara gratulera. *Hit Squad* är som en perfekt förlöst skapelse.

Jonas Elgemark

BLACK BELT
"First Blood"
Novotor/BonnierAmigo

IBland är det lätt att droppa namn som påminner om musiken du lyssnar på och ibland är det helt onödigt. I dessa fall talar musiken för sig själv, den behöver ingen uppsatt till att följa. Black Belts debutplatta *First Blood* är ett utmärkt exempel på det. Här räcker det att hängivet följa med Martin Erikssons stundtals släpande stundtals forcerande röst, Joen Carlstedts gungande och pådrivande bas och Andreas Avelins tunga och galna trumbankande. Ett hopkok av brinnande sjuttioalsrock, pårökt psykedeliskt mangel och en flört med svängig soul som kan få dina höfter att gå ur led.

Men i första hand är det energin som träffar mig rakt i hjärtat. Den är smutsig som en gruvarbetare, luktar svett som en festivalfanatiker och frustar som en testosteronfylld tjur. Välj vilken låt du vill av de elva som bjuds - inledande *Plastic Angel*, *Fuzzbox*, *Shortcut to Sensation* eller avslutande *Hands Up!* - det spelar ingen roll. Alla knocker dig lika hårt, alla på unika sätt.

Scendebuten avklarades 2002, samma år som bandet bildades, och Black Belt har byggt upp en stark livstatus med sina barfotaträddarna. Hoppas att de hittar ner till de södra delarna av Sverige. En kväll med denna trio kan bli magisk.

Andreas Eriksson

BOOM BIP
"Corymb"
Lex/Border

Ett nytt album? Nja, inte riktigt. När Bryan Hollon kommer med sin tredje fullängdare har han bland annat samlat material från ett par EP-skivor på vinyl och en session med John Peel. Men det är bara bra att fler människor nu kan ta del av musiken. För här finns höjdare som Boards of Canadas släpigt sköna remix av *Last Walk Around Mirror Lake*, Lali Punas nästan

DIVERSE ARTISTER
"La La Love You Pixies"
Düsseldorf/Border

Doktor Kosmos inleder denna Pixies-hyllningsplatta med en Dead Kennedysrykande version av *Distance Equals Rate Times Time* och sen rullar det bara på fram till doktor Ujes avslutande alternativa förvrängda version av samma låt. Projektet som jag trodde var dödfött tar snabbt egen form och utvecklar sig till en riktigt lysande skiva.

Världens bästa band Pixies släppte ett antal plattor som för alltid kommer att stå rakryggade i rockhistorien, deras inflytande på gitarrbaserad rock kan inte överskattas. Faktumet att deras låtar är så perfekta talade också emot detta projekt. Men på något konstigt sätt innebär även det starka låtmaterialet att det är svårt att misslyckas med nyinspelningar. Flera av dessa artister lyckas därför osannolikt bra. Nathan Larsson väljer att göra en originaltrogen version av *Velouria* medan debuterande Radius åstadkommer en svävande

episka *Awaiting an Accident* och Four Tets bubblande version av *Third Stream*. Lagg till sparsmakade *In the Tree Top* och c.LOUDEADS sänderstyckning av *Closed Shoulders* så finns det genast mycket mer att leva för. Skivan bör ses som ett komplement till det strålände albumet *Seed to Sun* som gavs ut för två år sedan. Och i väntan på nästa räcker det här långt för att värma upp många frusna höstsjälar.

Robert Lagerström

IAN BROWN
"Solarized"
Polydor/Universal

Sagan om Manchester fortsätter, men det är samma kapitel som innan.

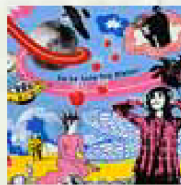
Precis som grannkollegor, The Smiths, så var Stone Roses en symbios mellan två fundamentala krafter: sångaren (Ian Brown) och gitarristen (John Squire). Skilda åt är deras arbeten för alltid ställda jämte ouppnåeliga måttstocken *The Stone Roses* - Browns nye yxman Aziz Abraham är därför lika lite en ny Squire som Boz Boorer skulle vara en ny Johnny Marr. Och precis som Morrissey så var det Brown som drog längst strået, som är den mest namnkunnige ur spillorna och som fick delta i *Under the Influence*-serien (men det var bara i seriens två första delar, Ian Brown och Shaun Ryder, som titeln kändes klockren).

Men där Morrisseys fjärde studioalbum var monumentala *Vauxhall and I*, så är *Solarized* en rätt trist historia och om alla hans framtida soloprojekt för alltid kommer jämföras med den banbrytande debuten från 1989, så har han ingen än sig själv att skylla. Första låten heter *Longsight M13*, en titel lånat från ett skabbigt område i Manchester och lika mycket en hälsning till staden som till den lojala skara som i nämnda kvarter täckte väggarna med "Free Ian Brown"-graffiti under de fyra månader sångaren avtjänade på käken för att ha väsnats på ett flygplan.

"Free Ian Brown". En mångbottnad slogan, om man tänker efter. För vad den idag 41-åriga artisten absolut bör befrias från är det förflutnas electrorock-ok som tynger hans axlar. År 2004 känns det sådär lagom fresh med baklänges-gitarrer, österländska influenser, fuktskadad funk och uttjatade beats. Men lik förbannat ska han enivas.

"Free Ian Brown".

Du får t-shirten för en tjuga, porto inkluderat. Kristofer Ahlström

Jesus and Mary Chain-version av *Bird Dream of the Olympus Mons*. Dessutom gillar jag Hell On Wheels mässande *Holiday Song*, långsamma *Here Comes Your Man* med Mattias Alkberg BD, Hello Goodbyes popeteriska *Gigantic* och Laakos intrikata *Bone Machine*. Men allra mest strålar *Monkey Gone to Heaven* med Hamell On Trial. Hamell tar Pixies kanske mest välkända opus och vränger in och ut på det, låten är sig inte lik på ett väldigt trevligt sätt. Troigtvis skulle Black Francis själv vara stolt över denna fantastiska tolkning. Världsklass!

Gary Andersson

DE LA SOUL
"The Grind Date"
Sanctuary/BMG

Tre år efter floppen *Bionix* är Posdnou, Dave och Maseo tillbaka för att ta revansch. De har lämnat legendariska Tommy Boy för Beyonces pappas Sanctuary, de har gjort De La Dunk-skor i samarbete med Nike och snart ska de hålla i en kurs i hiphop på New York University. Fast på skiva låter De La Soul ungefär som vanligt.

Största skillnaden med *The Grind Date* mot tidigare plattor är att den bara består av tretton låtar utan inbördes sammanhang. Det kan tyckas tråkigt att gruppen som tillsammans med Prince Paul utvecklade tematiken i hiphop inte kommit på något övergripande koncept men det vägs upp av att varje låt har en så stark egen identitet. Ett lyckat exempel är singeln *Shopping Bags* med stöktiget beat av Madlib the Beat Conductor. Annat jag gillar är fina *Church* av 9th Wonder och de smarta battleverserna på *Verbal Claps*.

Däremot känns det slött att ta med minst två år gamla *Shoomp* med Sean Paul och *He Comes* med Ghostface är visserligen grym men det är samma låt som hans *Tony's Money*. Old school-försöket *Come On Down* med Flava Flav havererar tyvärr totalt och kan inte ens räddas av Flavs logga orov. Största överraskningen är *Rock Co.* Kane Flow med MF Doom, som är det överlägset hårdeste någon i Native Tounge-kollektivet någonsin varit i närheten av.

Daniel Severinsson

DIMBODIUS
"While We Fall"
Evenco/Border

IBland förstår jag så väl vad en artist vill förmedla. Den 24-åriga svensken Dimbodius vill att jag ska omfamna hans sänger om ensamhet, passion och melankoli, men tyvärr när han inte riktigt fram.

Som inspiration uppper han band som Cure, Depeche Mode och U2, vilket definitivt lyser starkt i musiken. Åttiotalproduktionen bokstavligen talat ekar i varje låt på *While We Fall*, så till den grad att mina sockar över ljudbilden till slut ekar de med. Det blir bara för mycket av allt - produktionen, den spruckna rösten, de svällande syntarna...

Variation efterlyses.

Mikael Barani

DIVERSE ARTISTER
"Country Today Hot and New"
Sony

En platta som är fylld av nya och redan etablerade countryartister. Här finns Gretchen Wilson, Toby Keith, Nanci Griffith, Chip Taylor och Alan Jackson. Jackson som redan är en levande legend i Nordamerika. Bland de mindre namnkunniga hittar man Jill King, Sara Evans och Julie Roberts. Morgondagens country- och honkeytonkstjärnor. Stora over there men i princip helt okända här. En sådan här skiva kanske kan ändra på det. Köp den och upptäck att det finns annat än Alan Jackson och Emmylou Harris på den nordamerikanska countryhimlen.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER
"Money Talks: A BQ-Tribute"
A West Side Fabrication/Border

Det finns en sak som det alltid ska tjatas om när man drar upp Bear Quartet:

Integriteten.

Viljan. Den totala ovilligheten att vika sig, att alltid sätta sig på tvären mot de kommersiella strömningarna tills det ställningstagandet blivit så extremt att det nästan är ett jippo i sig.

Kanske är det därför jag inte blir riktigt övertygad av den här samlingen.